

KELILAH
DODELIJKE OMHELZING

Van Jörgen Eijt verscheen eerder:

Verhalenbundels:

Tien duistere verhalen voor het slapen gaan

Romans:

Dharma: alles heeft een prijs

Jörgen Eijt

KELILAH
DODELIJKE OMHELZING

SPIONAGE-THRILLER

Uitgeverij Being Agile
Purmerend
2021

Dit verhaal is fictie. Het verhaal, en alle personages daarin, zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur. Echter, sommige namen van de locaties, de instituties en historische gebeurtenissen, zoals genoemd in dit boek, bestaan wel.

Kelilah - Dodelijke omhelzing
Jörgen Eijt
Spionage Thriller
Purmerend, maart 2021

Eerste druk: maart 2021 © Being Agile/Jörgen Eijt
Boekontwerp: © Jörgen Eijt
Vertalingen: Engels (Kelilah: Deadly embrace), Spaans (Kelilah: Abrazo mortal)

ISBN: 9789083116914
Facebook: <https://www.facebook.com/Kelilah-Dodelijke-omhelzing-541993230068400>

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, Internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur.

Wat er ook gebeurt, *dit* zal nooit meer gebeuren

Uitspraak van een Joodse man die ik ontmoette op het strand van de Dode Zee in 2013

Voor mijn vader

Fictieve namen

Boris Petrov - President van Rusland

Natasja Browning - Directrice CIA

Noa Israël - Directrice Sjabak

Uri Abeldano - Directeur AMAN

Nathan Cohen - Premier van Israël

Meir Levi - Directeur van Mossad

1

Zürich, Zwitserland

John Carwick stapte op een warme zondagavond het Marriott hotel in Zürich binnen. In dit hotel, grenzend aan de uitloper van het meer van Zürich, de blauwgroene Limmat, zou hij een man genaamd Vladimir Solovjov ontmoeten, die hij de afgelopen drie dagen intensief had gevolgd.

Carwick was letterlijk opgevoed door de CIA. Als kind was hij aan het begin van de jaren tachtig van de twintigste eeuw uit een armoedig weeshuis gehaald, op zo'n honderd kilometer ten Noord-Westen van Leningrad (tegenwoordig Sint Petersburg).

Twee agenten van de CIA, verkleed als boeren, hadden de jonge Carwick op zesjarige leeftijd letterlijk in een jute zak gestopt. Samen met tien zakken aardappelen was hij in een container naar Finland verscheept, om van daaruit via een veilige route de Verenigde Staten te bereiken. Tot aan Helsinki was het een barre tocht geweest, waarbij de jongen bijna het leven liet door een gebrek aan water en de snijdende kou.

Carwick zag eruit als een echte Rus met zijn grote kop, brede kaken en een donkergekleurd, bijna blauw-rood gezicht, dat te lang aan de kou was blootgesteld. Donkere adertjes waren zichtbaar op zijn wangen. Hij had een gespierd lijf. Fysieke training was sinds jaar en dag een vast onderdeel van zijn dagelijkse routine.

Vanavond zou hij zijn laatste opdracht uitvoeren. Daarna wachtte hem een goed pensioen en lucratieve klussen voor privébedrijven. Een meer strategische functie binnen de CIA had hij niet gewild, hoewel zijn directe baas, Melvin Houston, hem dit al vaak had aangeboden. In hart en nieren was en bleef hij een geheim agent die het liefst veldwerk wilde blijven doen.

Hij sprak accentloos Russisch en kende zijn geboorteplek en de geschiedenis van Rusland als de beste. Dit was er jarenlang door de CIA tijdens zijn opvoeding ingestampt. Contact leggen met Solovjov zou vanavond daarom *peanuts* moeten zijn.

Vanuit de lobby van het hotel scanden zijn ogen en oren automatisch de omgeving. Bij de receptie zag en hoorde John Carwick een discussie tussen een bejaarde vrouw en de receptioniste van het hotel, over een veel te hoge

rekening. Naast de receptie was een modern gestileerde ruimte met een paar lichtgroene, fluwelen stoelen en een lichtbruine leren bank met twee grote koffers ernaast. Op de bank zaten een Aziatisch ogende man en een blonde vrouw, die waarschijnlijk aan het wachten waren op hun taxi naar het vliegveld.

Grenzend aan deze ruimte was een open bar, die voor iedereen die het hotel binnenkwam of verliet, zichtbaar was. Dat was een nadeel voor iemand die liquidatie als onderdeel van zijn taakbeschrijving had, maar daarmee was uiteraard rekening gehouden in zijn plan.

John Carwick liep door naar de bar en ging op een lege kruk zitten, aan het begin van de strak afgewerkte loungebar. Hij keek op zijn telefoon die uitstond en mompelde:

'Binnen.'

In de kleine oordopjes die hij droeg werd in een fractie van een seconde bevestigend gereageerd.

Aan de bar zat naast hem een echtpaar van middelbare leeftijd. Daarnaast twee mannen in duur uitzierende maatpakken, die vrij luidruchtig aan het opscheppen waren

over wie het mooiste horloge had gekocht. De andere krukken waren nog leeg.

Carwick had de afgelopen dagen het drink-en eetgedrag van Solovjov geanalyseerd. Dat bleek een redelijk vast patroon te zijn. Standaard was hij tussen vijf en zes in de bar te vinden om enkele *screwdrivers* te drinken.

Toen Carwick op zijn horloge keek zag hij in zijn ooghoek zijn doelwit binnenkomen. Mooi op tijd, dacht hij. Solovjov, een kleine, Russische man met een groot litteken in zijn gezicht, was een wapenhandelaar uit Moskou en een belangrijke figuur binnen de *Bratva*, de Russische maffia.

Solovjov was een bijzonder sluwe man die zijn leven wijdde aan de verkoop van vele geavanceerde wapens, de meeste aan bevriende staten van Rusland met duistere elites, zoals die van Iran, Syrië en Wit-Rusland.

De barman glimlachte naar Solovjov en pakte een glas om die te vullen met wodka en jus d'orange om zo de befaamde *screwdriver* te maken. Solovjov nam direct een grote slok en liet de barman weten dat deze weer uitstekend smaakte.